

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vera Sapientia

Pinamonti, Giovanni Pietro
Segneri, Paolo

Coloniae, Anno M.D.CCVI.

VD18 12664146

Ab homine, vili creatura.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50782](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-50782)

PUNCTUM III.

Quis sit Offensor.

*Terra est cinis. Eccle. 17. 31. Testa
de sams terra. Isaia 45. 9. Pulvis
ante faciem venti. 34. 6. Nihilum
est inane. Isaia 40. 17.*

III. **C**onsidera, Quis ille sit, qui
hunc Dominum offendit, tan-
taque afficit injuriâ. Temetipsum igitur
corpore tenus considera. Esne aliud,
quàm nihilum luto vestitum?
paucos ante annos, nec hilum quidem
tui erat in rerum natura, paulò post
rursum à vermibus consumere, & mo-
dicum illud, quod superest, in cineres
redibit. Hoc igitur paucillum pulvis-
culi audet adversus Deum insurgere?
considera te postmodum in peccato
Originis conceptum, neque aded te
fuisse prius, quàm esses inimicus Dei,
mancipium Diaboli, privatus omni
gratiâ, æternùm cœlo exclusus, Hære-
ditas tua est ignorantia mentis, malitia
voluntatis, imbecillitas ad bonum,
pruritus an malum insatiabilis. Huic
pessimæ hæreditati adjecisti ex tuo tot
pec.

pec.

peccata actu commissa, atque enatas
 inde pravas habitudines, quibus debi-
 torem te fecisti divinæ justitiæ, omni-
 que auxilio indignum. Quod si peni-
 tius adhuc temetipsum cupias dignos-
 cere, institue comparisonem te inter
 & genus hominum universum; quan-
 tula tu igitur, Deum immortalem! es
 portio tantæ multitudinis hominum,
 nempe qui fuerunt ab initio sæculo-
 rum, sicutque hodie, & erunt ad finem
 usque mundi. Quis verò, es etiam
 comparatus omnibus Angelis, omni-
 bus rebus creatis, & creandis, quæque
 adhuc latent in thesauris inexhaustæ
 Dei potentia? Quis te unum ex innum-
 merabili hac multitudine dignosce-
 ret; quis ullam tui haberet rationem?
 quod si quasi nihilum reputeris, in com-
 paratione tot innumerabilium rerum
 creaturarum, cogita quid sit collatus
 Deo, in cujus oculis omnis hic nume-
 rus, atque hoc omni infinitè etiam
 major, perinde est, ac si non esset?
*Omnes gentes quasi non sint, sic sunt cor-
 ram eo, Isaiaë 40.* Quid nunc ais? an

adhuc sat animi tibi est, cum peccatoribus laeessendi Deum? profectò nè formica quidem desiperet magis, solem insano ausu impetitura,

ORATIO.

Quid magis admirer, Benignissime Deus, sanè nescio, tuàmne inauditam patientiam in me tolerando, an meam incredibilem impudentiam in te offendendo, id sanè: inquam nescio. Ego te considero in throno Majestatis tuæ, innumerabilium Angelorum, & beatarum mentium multitudine stipatum, qui dum vident infinitam magnitudinem tuam, præ tui reverentia contremiscunt, & horrore attoniti sacrum illud trifagion absque intermissione ingeminant: Sanctus: Sanctus: Sanctus! Neque hac irrequietâ laude contenti, cooperiunt facies suas venerabundi, & prosternunt se ante pedes tuos, velut qui non mererentur assistere throno tuo, ego autem abjectissimus vermiculus, dum hi te adorant, & colliquescunt amore ac reverentiâ tui, ignominiis te, ac contumeliis laceſso,

quos

quos si tu feras diutiùs malitiæ excessus, & ego committere porrò pergam, non video sanè quomodo aut clementia tua, aut mea malitia progredi plùs ultra possit. Merebar equidem, cùm primùm peccassem, ut hæc, cui infisto, tellus non ferret me ampliùs, merebar ut ad obsequium meum deinceps non essent elementa, neque suam mihi impostero Sol ut lucem dispensaret, sed fulminibus totidem, quot radiis feriret, merebar, ut novus pro me solo atque unico fabricaretur infernus, novus inquam, quia vetus ille, qui nunc est, castigandis sceleribus meis non erat suffecturus. Tu autem, mi Deus, in locum horum omnium, offers mihi gratiam tuam, primùsque pacem expetis. O Bonitatem inauditam! O patientiam omni majorem humanâ, verèque divinam! advertite igitur aures, vos cœli incolæ, ad mentis meæ sententiam. Ut respondeam quadam tenùs tanto amori, protestor, quòd, tametsi infernus non esset, peccatum tamen mihi displiceat magis, quàm omni

omne aliud malum, idque unicè, quia est offensa Dei mei, quam neque committam amplius totius mundi gratiâ, licèt inferni essem prorsus securus. Hunc meum vestitumque Deum habebō imposterum eo loco, quo meretur haberi bonum infinitum, inestimabile, incommutabile; quod solum infinita abyſſo misericordiæ suæ demergere potest abyſſum malitiæ meæ. Proterva hæc lumina, infelices hæc manus, lingua ista miserabilis, & corpus hoc fragile, quæ instrumenta fuere peccati, volo, ut deinceps & pœnitentiæ serviant. Tu mi Deus, per hanc ipsam bonitatem tuam, per honorem sanctissimi nominis tui, per gloriam divinarum tuarum sponſionum, concede obsecro, ut ita fiat, & misericordias tuas novis miserationibus cumulando, ita transmuta cor meum, ut quantum nomini tuo hætenus fui refractarius, tantumdem imposterum sita fidelis; quantumq; te offendi, tantum tibi serviam, jamque hoc momento incipiam nunquam finiturus in æternum, Amen.

CON-